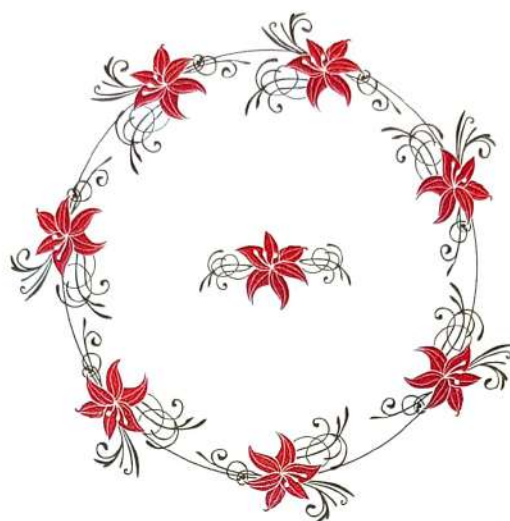

Η κλίση, η κλήση και η... λεπτομέρεια

Πρεσβυτέρα Ρουμπίνη Τσακανίκα-Λευθεριώτη

«Όχι! Είμαι βέβαιη!».

«Το... έχεις σκεφτεί ήδη;».

«Δεν χρειάζεται να το σκεφτώ!».

«Δηλαδή;».

«Δηλαδή, δεν είμαι για αυτό! Το θαυμάζω όταν το βλέπω... Αλλά για τον εαυτό μου; Δεν γίνεται! Πώς θα μπορούσα να σηκώσω τέτοια ευθύνη;».

Οι λογισμοί της Άννας κύλησαν με μια ανάσα και αφέθηκαν εμπιστευτικά στην καρδιά της φίλης της. Η Μαρίνα την κοίταξε σιωπηλά.

«Να σου πω και την αλήθεια μου», συνέχισε η Άννα. «Το βλέπω λογικά, ρεαλιστικά. Είναι δύσκολο, περιοριστικό να είσαι πρεσβυτέρα σήμερα. Είναι άφθαστο. Αλλάζουν τα πάντα, ο άνθρωπός σου, η οικογένειά σου... Αλλάζεις κι εσύ. Πρέπει να δίνεις ασταμάτητα τα πάντα: τον χρόνο σου, την ξεκούρασή σου, τον κόπο σου, τον εαυτό σου σε όλους. Να ακούς τα σχόλια, τις επικρίσεις στη δουλειά, στον δρόμο, στα σχολεία των παιδιών σου. Και οφείλεις να είσαι πάντοτε ακέραια, έτοιμη για θυσίες. Ποιος μπορεί να πει “ναι” σε κάτι τέτοιο;».

Η Μαρίνα δεν μιλούσε.

«Δεν έχω δίκιο;».

«Δίκιο έχεις...».

«Τότε γιατί με κοιτάς έτσι;».

«Γιατί...».

Η Μαρίνα κατέβασε λίγο το κεφάλι της, για να κρύψει τις μικρές σταγόνες που έλαμψαν στα μάτια της.

«Γιατί αυτό το “ναι” το είπα ήδη...» ψιθύρισε.

«...!». Η Άννα τραβήχτηκε πίσω και την κοίταξε ξαφνιασμένη.

«Σ’ ευχαριστώ που μου θύμησες πόσο μεγάλο και σημαντικό είναι αυτό το “ναι”...» είπε η Μαρίνα και της έπιασε το χέρι. «Έχεις δίκιο σε όλα, εκτός από μία λεπτομέρεια... Βλέπουμε την ανθρώπινη αδυναμία μας, ενώ πρέπει να προσβλέπουμε σε Εκείνον! Δεν βγαίνει η ζωή με τη λογική, Άννα. Θέλει τρέλα, καλή τρέλα. Θέλει πίστη στον Θεό και όλα είναι δυνατά. Ακόμη και τα άφθαστα μας καλεί να ψηλαφίσουμε».

«Με το καλό, Μαρίνα», κόμπιασε η Άννα. «Δεν ήξερα ότι είχες κλίση για κάτι τέτοιο...».

«Δεν ξέρω αν είχα κλίση. Ο Θεός το ξέρει. Δεν το φανταζόμουν ποτέ. Το μόνο που γνωρίζω τώρα είναι ότι ο Κύριος μας κάλεσε. Η δική Του κλήση άνθισε χαρά και δοξολογία στην καρδιά μου. Κι άρχισα να το επιθυμώ».

* * *

Εκείνο το απόγευμα, το σπίτι του Θανάση και της Άννας «σειστήκε» από τις χαρούμενες φωνές των τριών παιδιών τους!

«Παππού, γιαγιά! Αύριο ο μπαμπάς θα γίνει παπούλης! Αύριο ο μπαμπάς θα γίνει παπούλης!» φώναξαν τα δύο μεγαλύτερα, η Παναγιώτα και ο Βασίλης, ενώ ο μόλις έξι μηνών Γιωργάκης χτυπούσε τα χεράκια του και γελούσε.

«Θα φορέσει ένα μακρύ μαύρο...» άρχισε να λέει ο Βασίλης.

«Ράσο», πετάχτηκε η Παναγιώτα.

«Τόσο μακρύ που χωράω κι εγώ μέσα» συμπλήρωσε ενθουσιασμένος ο Βασίλης. «Και ένα μαύρο καπέλο!».

«Καλυμμαύχι το λένε, Βασίλη μου! Το μυαλό σου στις σκανταλιές το έχεις!» είπε γελώντας η γιαγιά.

«Όχι, όχι! Θα είμαι πολύ προσεκτικός αύριο στη ρει... χαρι... χειρο...» προσπάθησε να απαντήσει ο μικρός.

«Στη χειροτονία!» φώναξε η Παναγιώτα.

Η ημέρα εκείνη κύλησε μέσα σε μια γλυκιά αναμονή για όλους.

Λίγο πριν ξημερώσει η μεγάλη μέρα, η Άννα σηκώνεται προσεκτικά. Περνάει από τα δωμάτια των παιδιών και τα «σταυρώνει». Σκεπάζει τον μικρό Γιωργάκη που κοιμάται βαθιά μετά τα νυχτερινά του γεύματα.

Ύστερα πάει προς το εικονοστάσι και γονατίζει κοντά στον Θανάση, που προσεύχεται σιωπηλός. Πατήρ Αθανάσιος από σήμερα και για πάντα... σκέφτεται συγκινημένη.

Αγκαλιάζει με το βλέμμα της τους σκυφτούς ώμους του. Έφτασε η ώρα. Ένα «Δόξα τῷ Θεῷ» αναδύεται μέσα της ευωδιαστό πάνω στο αναμμένο θυμίαμα της καρδιάς της. Και μαζί με αυτό υψώνονται μπροστά στα μάτια της τα τελευταία έξι χρόνια.

Θυμάται τη συζήτηση με τη Μαρίνα. Τόσο μακρινή και κοντινή μαζί. Δεν ήξερα τίποτε τότε... συλλογίζεται.

Κατόπιν τις αναζητήσεις της και τις συζητήσεις με τον πνευματικό της πατέρα.

Κι εκείνη την Κυριακή του χρόνου, όταν η γεμάτη δέος ματιά της «άγγιξε» τον γονατιστό Λειτουργό στην πιο ιερή ώρα. Ποια τιμή, ευλογία, χαρά υπάρχει πιο μεγάλη για σένα, Άννα, από το να είσαι ενωμένη με έναν ιερέα και να διακονείς τον Κύριο; Ήταν η πρώτη φωνή της κλήσεως!

Σκέφτεται απ' την αρχή τη γνωριμία της με τον Θανάση, το μυστήριο του Γάμου τους, το μεγαλύτερο δώρο του Θεού στη ζωή της. Κι ύστερα, τη στιγμή που εκείνος εμπιστεύθηκε στην καρδιά της τον πόθο του να γίνει ιερέας· στιγμή ιερή και για τους δύο. Οι ανθισμένοι πόθοι τους για την Ιερωσύνη αγκαλιάστηκαν και έδωσαν ρίζες στο δέντρο της κλήσεως. Στα πρώτα αυτά χρόνια του Γάμου τους μαζί το φρόντιζαν και το πότιζαν με ευλάβεια και φόβο...

* * *

Έφτασε η πιο μεγάλη ώρα. Η Άννα στέκεται απέναντι από το Άγιο Θυσιαστήριο, κρατώντας τον Γιωργάκη αγκαλιά. Τα μάτια της αναβλύζουν ασταμάτητα δάκρυα που «μοσχοβολούν» δοξολογία, καθώς «αγκαλιάζει» με την προσευχή τον σύζυγό της, τόσο ίδιο αλλά ταυτόχρονα τόσο διαφορετικό.

Ο Βασίλης και η Παναγιώτα έχουν πιαστεί από τα κάγκελα του σολέα και με ολάνοιχτα ματάκια ψιθυρίζουν: «Να τος! Ο μπαμπάς μας είναι!».

Μια μεγάλη σειρά σεβάσμιων ιερέων αρχίζει να βγαίνει από την Ωραία Πύλη, σαν σκάλα μακριά που ενώνει την Ουράνια με την Επίγεια Εκκλησία...

«Και να ζήσεις την “αλλοίωση” της Χάριτος του Θεού όχι λογικά, όχι συναισθηματικά, όχι ανθρώπινα, αλλά μυστικά. Και ο απόηχος αυτής της φωνής της κλήσεως του Θεού να ακούγεται σε κάθε λεπτομέρεια της ζωής σου. Να λάμπει μέσα σου το Φως της Χάριτος και η αντανάκλασή του να φανεί σε αυτόν τον κόσμο, να μπει μέσα στην αγκαλιά της Εκκλησίας και να μεταμορφώνει εσένα και όλους εμάς. Μετά φόβου δικού σου βιώνοντας την Αγάπη τη δική Του» ακούγεται και το πατρικό δεσποτικό χέρι υψώνεται να ιεουργήσει το μυστήριο. Και ο Ουρανός άνοιξε και πλημμύρισε Χάρη...

* * *

Το τηλέφωνο στο Γραφείο Ιερέως ηχεί παρατεταμένα...

«Παπούλη μου!» λέει λαχανιασμένη η Άννα. «Πάω με τον μικρό στο “Παίδων”. Μόλις μίλησα με την παιδίατρο. Δεν πέφτει ο πυρετός».

«Εντάξει, Άννα μου. Θα πάρω εγώ τα παιδιά από το σχολείο. Θα έρθω να σας δω αργότερα. Ο Θεός μαζί σου».

Ο Γιωργάκης μέσα στον πυρετό του χαμογελά και απλώνει τα χεράκια του προς την πόρτα του δωματίου νοσηλείας. Η ψηλή μαύρη σιλουέτα του π. Αθανασίου διαγράφεται στο άνοιγμα. Ο ιερέας πλησιάζει το κρεβάτι

και σηκώνει τον μικρό στην αγκαλιά του πιάνοντας παρηγορητικά με αγάπη το χέρι της Άννας. «Σταυρώνει» το παιδάκι και του διαβάζει σιγανά μια ευχή.

«Συγγνώμη. Δικός σας είναι ο πάτερ;» λέει στην Άννα η μητέρα από το διπλανό κρεβάτι, αφού είχε φύγει ο π. Αθανάσιος.

«Είναι παπούληθ ο μπαμπάθ μου! Δικόθ μου είναι!» πετάγεται ο Γιωργάκης.

Γελούν και οι δύο.

«Ξέρετε, θα ήθελα να διαβάσει μια ευχή και στην κορούλα μου...».

«Βεβαίως» απαντά χαμογελώντας η Άννα.

«Με όλο το θάρρος» λέει διστακτικά η διπλανή μητέρα και χαμηλώνει τη φωνή της. «Πώς είναι να είστε παπαδιά;».

Ξαφνιάζεται η Άννα, αν και είχε ακούσει ξανά αυτή την ερώτηση κι όχι πάντα καλοπροαίρετα, όπως τώρα. Κοιτάζει τη γυναίκα ερευνητικά και διακρίνει μια ειλικρινή απλότητα στο βλέμμα της.

«Είναι... μυστήριο» της απαντάει. «Αλλάζουν όλα. Οι μικρές και μεγάλες λεπτομέρειες της ζωής μας. Αγιάζονται με Χάρη Θεού! Δυσκολίες όλοι έχουμε. Όταν όμως έχεις τη Χάρη, κάθε στιγμή –δύσκολη ή ευχάριστη– γεμίζει με χαρά και θυσία, με ευχαριστία και αγάπη. Γεμίζει Θεό...».

«Όταν έχεις τη Χάρη...» επαναλαμβάνει η άλλη μανούλα και τα μάτια της γεμίζουν νέες απορίες.

Η κλίση, η κλήση και η... λεπτομέρεια

Ἡ Θεία Χάρις, ἡ πάντοτε τὰ ἀσθενῇ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα... συλλογίζεται ἡ Ἄννα.

Και ο Γιωργάκης επιβεβαιώνει φωναχτά:

«Εἶναι ωλαίο που ἔχουμε παπούλη θτο θπίτι!».

